

Biblioteka
OKEAN

Urednik
Borislav Pantić

Naslov originala
Anna Todd
BEFORE

Copyright © 2015 by Anna Todd

Copyright © 2017 za srpsko izdanje Čarobna knjiga

wattpad

ISBN 978-86-7702-524-3

Nijedan deo ove publikacije, kao ni publikacija u celini, ne sme se reprodukovati, umnožavati, preštampavati niti u bilo kojoj drugoj formi i bilo kojim drugim sredstvom prenositi ili distribuirati bez odobrenja izdavača. Sva prava za objavljivanje ove knjige zadržavaju autor i izdavač prema odredbama Zakona o autorskim pravima.

Čarobna knjiga
Beograd 2017.

ANA TO D
BEFORE

Preveo sa engleskog:
Nikola Petaković

Svim mojim briljantnim čitaocima koji me inspirišu više nego što mogu da zamisle

„HESA“ PLEJLISTA:

- “Never Say Never” od *The Frey*
“Demons” od *Imagine Dragons*
“Poison & Wine” od *The Civil Wars*
“I’m a Mess” od Eda Širana (Ed Sheeran)
“Robbers” od *The 1975*
“Change Your Ticket“ od *One Direction*
“The Hills” od *The Weeknd*
“In My Veins” od Endrua Bela (Andrew Belle)
“Endlessly” od *The Cab*
“Colors” od Hali (Halsey)
“Beautiful Disaster” od Keli Klarkson (Kelly Clarkson)
“Let Her Go” od *Passenger*
“Say Something” od *A Great Big World, ft. Christina Aguilera*
“All You Ever” od Hantera Hejza (Hunter Hayes)
“Blood Bank” od *Bon Iver*
“Night Changes” od *One Direction*
“A Drop in the Ocean” od Rona Poupa (Ron Pope)
“Heartbreak Warfare“ od Džona Mejera (John Mayer)
“Beautiful Disaster” od Džona Maklohlin (Jon McLaughlin)
“Through the Dark” od *One Direction*
“Shiver” od *Coldplay*
“All I Want” od *Kodaline*
“Breathe Me” od Sije (Sia)

PRVIDEO

BEFORE

Dok je bio mali, ovaj dečak je sanjario o tome šta će biti kad poraste. Možda policajac, ili učitelj. Mamin prijatelj Vans čita knjige, i to mu je posao, a to deluje zabavno. Ali dečak nije bio siguran u svoje sposobnosti, nije on imao nikakav talenat. Nije umeo da peva kao klinac iz njegovog razreda, Džos, nije umeo da sabira i oduzima tako velike brojeve kao Anđela. Jedva da je uopšte mogao da priča pred drugarima iz razreda, za razliku od zabavnog lajavca Kelvina. Jedino što je voleo da radi jeste da iščitava stranice knjiga. Čekao je da ih Vans donese. Jednu nedeljno, nekad više, nekad manje. Bilo je perioda kada se on ne bi pojavio, i onda se dosađivao, ponovo iščitavajući iscepane stranice svojih omiljenih knjiga. Ali naučio je da ima poverenja u to da će se taj dobri čovek uvek vraćati, s knjigom u ruci. Čini se da je na svake dve nedelje dečak rastao par centimetara i postajao pametniji za po jednu knjigu.

Roditelji su mu se menjali. Otac je postajao glasniji, neuredniji, a mama sve umornija i umornija, njeni jecaji su ispunjavali noć, sve glasniji i glasniji. Smrad duvana i nečeg još goreg počeli su da se uvlače u zidove njihove male kuće. Kako su sudovi prepunjavali sudoperu, tako je i zadah viskija iz usta njegovog oca postajao sve gori. Kako su meseci prolazili, ponekad je potpuno zaboravljao kako mu otac izgleda.

Vans je dolazio češće, i jedva da je primetio kada su se mamini noćni jecaji promenili. U tom trenutku imao je prijatelje. Pa dobro, jednog prijatelja. On se odselio, i dečak se više nikada nije potrudio da stekne nove prijatelje. Osećao je kao da mu ne trebaju. Nije mu smetalo da bude sam.

Muškarac koji je došao to veče promenio je nešto duboko u dečaku. Ono što je video da se desilo njegovoj majci ga je očvrstnulo, i postajao je sve bešnji kako se tata otuđivao od njega. Uskoro potom, tata je potpuno prestao da se tetura po njihovoj maloj, prijavnoj kući. Nestao je, i dečak je odahnuo. Nema više viskija, slomljenog nameštaja niti rupa u zidu. Jedino što je ostavio iza sebe bio je dečak bez oca i dnevna soba puna polupopušanih kutija cigareta.

Dečak je mrzeo ukus koji cigarete ostavljaju, ali voleo je to kako mu dim ispunjava pluća, oduzimajući mu dah. Popušio ih je sve, do jedne, a onda je kupio još. Stekao je prijatelje, ako se tako može nazvati grupa buntovnika i delinkventata koji su više izazivali problema nego što su vredeli kao prijatelji. Počeo je da ostaje napolju do kasno, i nevine laži i bezazlene šale koje je izvodila ta grupa besnih momaka počela je da se pretvara u ozbiljnija kriminalna dela. Pretvorili su se u nešto mračnije, nešto za šta su svi oni znali da je pogrešno, najpogrešnije moguće, ali mislili su da se samo zezaju. Imali su pravo i nisu mogli da poreknu adrenalin koji je rastao zbog osećaja moći. Posle svake oduzete nevinosti, vene su im pulsirale sve većom arogancijom, sve većom glađu, i sve manjim granicama.

Ovaj momak je još uvek bio najmekši među njima, ali jeste izgubio razlog zbog kojeg je nekad sanjao da postane vatrogasac ili učitelj. Odnos koji je razvijao prema ženama nije bio tipičan. Žudeo je za njihovim dodirima, ali štitio se od svake vrste emotivne povezanosti. To je uključivalo i njegovu mamu, kojoj je prestao da govori jednostavno „volim te“. Jedva da ju je i viđao. Provodio

je gotovo sve svoje vreme jureći ulicama, i kuća mu sada gotovo ništa više nije značila, osim kao mesto na koje su povremeno stizali paketi. Na tim paketima je, ispod Vansovog imena, stajala adresa države Vašington.

I Vans ga je napustio.

Devojke su obraćale pažnju na njega. Kačile su se za njega, duge nokte su zabijale u njegove ruke dok ih je on lagao, ljubio, jebao. Posle seksa, većina devojaka bi pokušala da obavije ruke oko njega. On bi ih odgurnuo, ne poljubivši ih, i ne pomilovavši im kožu. Uglavnom bi nestao pre nego što one stignu da uhvate dah. Dane je provodio urađen, noći prerađen. Provodio je vreme u uličici iza prodavnice pića ili u radnji Markovog oca, traćio život. Provaljivao u prodavnice pića, snimao neoprostive kućne snimke, ponižavao naivne devojke. Nije više bio sposoban da oseća ništa osim arogancije i besa.

Konačno, njegovoj mami je bilo dosta. Nije više imala ni sredstava ni strpljenja da trpi njegovo destruktivno ponašanje. Ocu je bio ponuđen posao na univerzitetu u Sjedinjenim Državama. Tačnije, u Vašingtonu. U istoj državi, u stvari u istom gradu u kojem je živeo i Vans. Dobar i loš, ponovo zajedno u istom mestu.

Mama je mislila da nije mogao da je čuje kada je pričala s tatom o tome da ga pošalju tamo. Izgleda da se stari malo očistio, mada momak nije mogao biti sasvim siguran. Nikada neće biti siguran. Otac je, takođe, imao i devojku, finu ženu kojoj je momak zavideo. Ona je mogla da uživa u dobrim očevim stranama. Ona je mogla da sedi s njim treznim i jede, razmenjujući lepe reči koje on nikada nije uspeo da čuje.

Kada je stigao na univerzitet, uselio se u kuću bratstva, u inat starom. Ali, iako mu se to mesto nije svidelo, kada je ubacio svoje kutije u sobu pristojne veličine koja će biti njegova, osetio je olakšanje. Soba je bila duplo veća od njegove sobe u Hempstedu. Nije imala rupe u zidovima, nije bilo buba koje gamižu po lavabou u kupatilu. Konačno je imao gde da smesti sve svoje knjige.

Isprva se držao po strani, ne trudeći se da stekne prijatelje. Njegova ekipa se polako okupljala, i s njom je uleteo u istu mračnu šemu.

Sreo je bukvalnog dvojnika Marku, čak ovde u Americi, zbog čega je počeo da misli da svet tako i treba da izgleda. Počeo je da prihvata da će uvek biti sam. Bio je dobar u povređivanju ljudi, pravljenju štete. Povredio je još jednu devojkicu, kao i onu pre nje, i osetio je istu onu oluju kako mu pustoši kičmu, boreći se divljačkom snagom da mu uništi život. Počeo je da pije, kao i njegov otac, i tako postao najgora vrsta licemera.

Ali nije za to mario, bio je obamro, i imao je prijatelje koji su mu pomogli da ignoriše činjenicu da nije imao ništa realno u životu. Ništa nije bilo zaista važno.

Čak ni devojkice koje su pokušavale da dopru do njega.

NATALI

Kada je sreo tu plavooku devojku tamne kose, znao je da je ona tu da ga testira na nove načine. Bila je fina, najnežniji duh koji je do tada sreo... i bila je luda za njim.

Uzeo je tu naivnu devojku iz njenog urednog, neukaljanog sveta i pokupio je u đubrovnik, a onda je rasejao po tom mračnom i bezobzirnom svetu koji joj je bio potpuno nepoznat. Njegova žuljevitost je od nje načinila izgnanika, izbačenog prvo iz crkve, a onda iz porodice. Trač je bio žestok, šaputanje je putovalo od jedne osuđivačke bogomoljke do druge. A njena porodica nije bila ništa bolja. Nije imala nikoga, i napravila je grešku što je verovala da je on nešto više od onoga za šta je bio sposoban.

Ono što joj je uradio bila je poslednja kap za njegovu majku. Poslala ga je u Ameriku, da bude sa svojim pretpostavljenim ocem. Njegovo ponašanje prema Natali dovelo je do toga da je izbačen iz svog Londona. Usamljenost koju je osećao sve vreme konačno je dobila potvrdu u stvarnom životu.

Crkva je danas prepuna, redovi i redovi nas, združenih u bogoslužjenju u pretoplo julske popodne. Svake nedelje uglavnom isti ljudi, svima im znam i ime i prezime.

Moja porodica ovde živi kao aristokratija u jednoj od najmanjih Isusovih odaja.

Moja mlađa sestra, Sesili, sedi pored mene u prvom redu, svojim ručicama grebe ukrašenu drvenu klupu. Naša crkva je primila novčanu pomoć da bi renovirali deo enterijera, i naša grupa mladih pomagala je da se skupe stvari koje je donirala lokalna zajednica. Ove nedelje, naš zadatak je da prikupimo farbu od lokalaca i ofarbamo ove klupe. Provodila sam večeri idući od jedne prodavnice alata i opreme do druge, tražeći donacije.

A kao da je želela da podvuče uzaludnost koju osećam u vezi sa ovim zadatkom, Sesili je slučajno odlomila malo parče drveta sa svoje klupe. Nokti su joj ofarbani u roze da bi se uklopili s mašnom u njenoj tamnosmeđoj kosi, ali, čoveče, kako ona ume da bude destruktivna.

„Sesili, treba da popravljamo te klupe sledeće nedelje. Molim te ne radi to.“ Nežno uzmem njenu malu ruku u svoju, a ona se malo napući. „Možeš i ti da pomogneš da ih ofarbamo da ponovo budu lepe. To bi ti se svidelo, zar ne?“ Nasmеšim joj se. Ona mi uzvрати osmeh, preslatki krezavi osmeh, i klimne glavom. Kovrdže joj zaigraju oko glave, zbog čega se moja majka oseti ponosnom na svoj jutrošnji posao oko njene frizure.

Sveštenik je skoro završio službu, i moji roditelji se drže za ruke, zureći prema prednjem delu male crkve. Na vratu mi se skupilo dosta znoja, koji se kotrlja u lepljivim kapima niz leđa dok reči o sagrešenju i patnji lebde oko mene. Ovde je toliko vruće da je šminka moje majke počela da se svetluca i da joj pravi crne kolutove oko očiju. Ovo bi trebalo da bude poslednja nedelja naše patnje bez klima uređaja. Bolje bi im bilo; u suprotnom bih čak i ja mogla da osetim slabost ne bih li izbegla ovo sparno mesto. Polin, prva dama naše crkve, čvrsta je žena, s malo saosećanja za druge, tako da zaista kapiram zašto bi mogla da se sviđi mojoj majci.

Mahnem Tomasu, jedinom dečaku mojih godina iz Omladinske grupe. On mi odmahne, hodajući, zajedno s celom svojom porodicom, u dugačkom redu ljudi koji izlaze iz crkve. Željna svežeg vazduha, stanem i obrišem ruke o svoju bledoplavu suknju.

„Možeš li ti odvesti Sesili do kola?“, pita me otac, s poznatim osmehom na usnama.

On će pokušati da nagovori majku da prestane da govori, kao i svake nedelje. Ona je jedna od onih žena koje ćaskaju i ćaskaju, pošto se već najmanje tri puta oprostila od nekog.

Ja nisam to povukla od nje. Više se trudim da budem na tatu. Čijih nekoliko reči obično imaju značenje koje se pamti ceo život. I znam da se njemu sviđa koliko toga je prešlo na mene, od njegovog tihog držanja, preko tamne kose i svetloplavih očiju (najočiglednijih svojstava), pa

do naše visine. Ili njenog odsustva. Oboje smo visoki jedva metar i šezdeset sedam centimetara, mada je on za dlaku viši od mene. Mama nas zadirkuje da će nas Sesili prestići do desete godine.

Klimnem ocu i uzmem sestru za ruku. Ona hoda brže od mene, uzbuđenje njenih godina tera je da pojuri pravo kroz ljude koji još nisu otišli kućama. Poželim da je povučem, ali ona se okrene prema meni s najvećim osmehom, i ja ne mogu a da ne potrčim s njom. Potrčimo niz stepenice i preko travnjaka. Sesili izbegne neki stariji par, a ja se nasmejem kad zaciči i jedva izbegne da obori Tajlera Kentona, najzlobnijeg dečaka u našoj crkvi. Sunce je jako i vazduh u plućima mi je sve teži, dok trčim sve brže i brže, jureći je sve dok se ne spotakne i ne padne na travu. Spustim se na kolena da vidim da li je dobro. Suzice se spremaju u uglovima očiju, i donja usna joj žestoko drhti.

„Moja haljina...“, dotakne svojim malim rukama belu haljinu, gledajući u mrlje od trave. „Uništena je!“ Zarije lice u prljave šake, ja posegnem za njima i spustim ih u njeno krilo. Nasmejem se i blago joj se obratim. „Nije uništena. Može se oprati, draga moja.“

Obrišem joj palcem suzu koja je krenula niz obraz. Ona šmrkne, neubeđena u moje reči.

„To se stalno dešava. Meni se desilo barem trideset puta“, kažem joj, iako to nije istina.

Ona izvije uglove usana, i suzdrži se da se ne nasmeje. „Nije.“ Prozrela je mju laž. Uхватim je i pomognem joj da ustane. Krajičkom oka joj pogledam blede ruke. Sve je čisto. Držim joj ruku oko vrata dok hodamo preko crkvenog dvorišta prema parkingu. Roditelji nam prilaze, tata je konačno uspeo da privoli mamu da prestane da tračari.

Tokom vožnje kući sedim nazad sa Sesili, bojim leptire u njenoj omiljenoj bojanki, dok otac priča majci o problemu s rakunima koji se muvaju oko kanti za smeće. Otac ostavlja upaljena kola kada se uparkira na prilazu kući. Sesili me brzo poljubi u obraz i izađe iz kola. Ja izlazim za njom, grlim majku i dobijam poljubac u obraz od oca pre nego što sednem za vozačko sedište.

Tata se nadnosi nada mnogom. „Budi oprezna, Džun. Mnogo ljudi je izašlo po ovakvom suncu.“ Stavi šaku iznad očiju. Ovo je najsunčaniji dan koji je Hempsted u poslednje vreme video. Imali smo vrućinu, ali ne i sunce. Klimnem i obećam ocu da ću biti pažljiva.

Sačekam da se udaljim iz komšiluka pre nego što promenim radio stanicu. Pojačam zvuk i pevam uz svaku pesmu na putu do centra grada. Moj cilj je da dobijem po tri kante farbe od svake od tri radnje koje ću posetiti. Biću srećna i sa jednom iz svake, ali cilj mi je da dobijem po tri, da bismo imali dovoljno da sve ofarbamo.

Prva radnja, „Markove boje i pribor“, poznata je kao najjeftinija u gradu. Njen vlasnik, Mark, ima zaista dobru reputaciju u našem kraju, i jedva čekam da ga upoznam. Parkiram se na skoro praznom parkingu, na kojem je još samo jedan stari, klasičan automobil ofarban u jarkocrvenu boju, i jedan mali kombi. Zgrada je stara i napravljena je od drvenih greda i nestabilnih gipsanih zidova. Natpis firme je iskrivljen, slovo M jedva stoji. Kad otvorim drvena vrata, ona zaškripe i oglasi se zvono. Neka mačka skoči s kartonske kutije i dočeka se na noge ispred mene. Pomilujem tu krznenu loptu, pa nastavim prema kasi.

Unutrašnjost radnje je neuredna kao i spoljašnjost, i u prvom trenutku ne mogu da vidim momka za kasom. Njegovo prisustvo me malo šokira. Visok je i širokih ramena. Izgleda kao neko ko se godinama bavi sportom.

„Mark...“, kažem, mučeći se da se setim njegovog prezimena. Svi ga zovu samo Mark.

„Ja sam Mark“, oglasi se neko iza atletske građenog momka. Provirim iza njega, i primetim drugog momka kako sedi na stolici iza pulta, potpuno obučen u crno. Mnogo je tanji od atleta, ali nekako deluje veće od njega. Kosa mu je tamna, malo duža sa strane, a veliki pramen mu pada preko čela. Ruke su mu istetovirane, nasumično razbacane crne slike prekrivaju more preplanule kože.

To zaista ne liči na mene, ali umesto da ga kritički posmatram, uspevam samo da mislim o tome kako su ovog leta svi preplanuli sem mene.

„Nije on Mark, ja sam“, začuje se i treći glas. Pogledavši na drugu stranu, vidim klinca prosečne visine, sitne građe, veoma kratke kose. „U stvari, ja sam Mark Junior. Ako tražiš mog starog, on nije tu danas.“

I treći momak ima nekoliko tetovaža, mada mnogo bolje organizovanih nego momak s divljom kosom, i ima pirsing u obrvi. Prisetim se kako sam pitala moju porodicu da probušim pupak. Uvek se nasmejem kad pomislim na te užasnite izraze lica.

„On je onaj bolji od dva Marka“, javi se momak divlje kose dubokim i otegnutim glasom. Nasmeši se, i dve duboke, prelepe rupice preseku mu obraze.

I ja se nasmejem, sumnjajući da to nije ni blizu istini. „Nekako sumnjam u to“, kažem. Oni se svi nasmeju, i Mark Junior mi priđe bliže, s osmehom na usnama.

Momak sa stolice ustane. Toliko je visok da mu se prisustvo još više poveća. Priđe i nagne se nada mnom. Privlačan je, lice mu je snažno. Oštra linija vilice, tamne trepavice, pune obrve. Nos mu je uzak i usne su mu svetloružičaste boje. Gledam u njega i on u mene.

„Imaš li neki razlog što tražiš mog oca?“, pita Mark.

Ja ne odgovorim odmah, a Mark i Atletu pogledaju mene i njihovog prijatelja.

Vraćajući se u stvarnost, malo posramljena zbog zurenja, počinjem svoju priču. „Dolazim u ime Hempstedske baptističke crkve i pitam se da li biste nam donirali farbu ili pribor za farbanje. Sređujem našu crkvu, i potrebne su nam donacije...“

Zaustavim se jer je šarmantni momak ružičastih usana počeo da se došaptava nešto s prijateljima, suviše tiho da bih ja mogla da čujem. Onda začute i pogledaju me, sva trojica se smeškajući.

Mark prvi progovori. „Apsolutno možemo to da uradimo za vas“, kaže.

Njegov osmeh mi deluje pomalo mačkasto. Ne mogu tačno da odredim zašto. Uzvratim osmeh i počnem da se zahvaljujem.

On se okrene prijateljima, a pred očima mi se pojavi njegova tetovaža ogromnog broda na bicepsu. „Hardine, koliko kanti imamo ovde?“

Hardin? Kako neobično ime. Nikada ga nisam čula.

Rukavi Hardinove crne majice jedva da pokrivaju donji deo tog drvenog broda. Tetovaža je lepo urađena, detalji i senke su atraktivno naglašeni. Kada ga pogledam u lice, zadržavajući kratko pogled na usnama, osećam kako mi se obrazi crvene. On zuri pravo u mene i vidi kako pomno posmatram njegovo lice. Vidim da su se Mark i Hardin pogledali, ali ne vidim šta mu je Mark rekao bez glasa.

„Šta kažeš na jedan predlog?“, kaže Mark, pokazujući glavom prema Hardinu.

Zainteresovana sam da čujem ovo. Ovaj Hardin deluje zabavno, malo odsutno, ali zasad mi se sviđa. „Kakav predlog?“ Upletem vrhove prstiju u kosu i čekam. Hardin i dalje zuri u mene. Ima nešto nepristupačno u njemu. Mogu to da osetim. Shvatim da sam veoma radoznala u vezi s tim momkom koji se strašno trudi da deluje žestoko. Naježim se pri pomisli šta bi moji roditelji pomislili, kako bi reagovali kada bih ga dovela kući. Moja mama misli da su tetovaže zlo, ali ja ne znam. Nisu potpuno u mom fazonu, ali mislim da mogu da budu način izražavanja sebe, i nesumnjivo ima lepote u njima.

Mark se počese po glatkoj vilici. „Ako izadeš dva puta s mojim prijateljem Hardinom, daću ti trideset osam litara farbe.“

Pogledam u Hardina, koji me posmatra sa smeškom koji mu igra na krajevima usana. Usana koje su tako lepe. Njegove blago ženstvene crte lica čine ga privlačnim više nego crna odeća ili haotična frizura. Pitam se da li su se u vezi s tim došaptavali. Hardinu se sviđam?

Dok ja razmišljam o predlogu, Mark podiže ulog. „Bilo koje farbe. S bilo kakvim dodatkom. Na račun kuće. Trideset osam litara.“

On je dobar trgovac.

Pucnem jezikom. „Jedan izlazak“, ponudim.

Hardin se nasmeje, Adamova jabučica mu se podigne, a rupice u obrazima prodube. Dobro, veoma, veoma je seksi. Ne mogu da verujem da nisam primetila koliko je seksi čim sam ga videla. Bila sam toliko koncentrisana na to da dobijem farbu, da sam jedva primetila koliko su mu oči zelene pod fluorescentnim svetlom radnje.